



SENÁT

PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

13. funkční období

234

Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu ČR
k vyslovení souhlasu s ratifikací Smlouva o vydávání
mezi Českou republikou a Austrálií
(Canberra, 17. února 2022)



2022

Návrh usnesení

Senát Parlamentu České republiky dává souhlas k ratifikaci Smlouvy o vydávání mezi Českou republikou a Austrálií (Canberra, 17. února 2022).

PŘEDKLÁDACÍ ZPRÁVA

Smlouva o vydávání mezi Českou republikou a Austrálií (dále jen Smlouva), jejíž návrh je předkládán Parlamentu k vyslovení souhlasu, je sjednávána jako instrument mezinárodního práva, který stanoví právní podmínky vzájemného vydávání osob k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody. Jejím účelem je zajištění kvalitnější a efektivnější justiční spolupráce na poli vydávání osob.

Smlouva bude mít na základě čl. 10 Ústavy České republiky, jenž je proveden ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů, přednost před jinými zákonnými ustanoveními, tj. před ustanoveními samotného zákona č. 104/2013 Sb., resp. před ustanoveními zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

Neexistence dvoustranné bilaterální smlouvy tvoří určitý limit vzájemné spolupráce mezi oběma státy v oblasti vydávání. Tento problém vznikl v důsledku negativního stanoviska, které Austrálie zaujala po rozdělení ČSFR v roce 1992 k další vzájemné aplikaci Smlouvy mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců ze dne 11. 11. 1925 ve znění Protokolu ke smlouvě ze dne 4. 6. 1926, jako dvoustranného smluvního základu vydávání mezi Austrálií a Českou republikou. Po tomto datu byly zaznamenány případy, kdy se pachatelé vyhýbali pobytem v Austrálii trestnímu stíhání za trestné činy spáchané v České republice, avšak Austrálie jejich vydání odmítala až do doby, než bude sjednána dvoustranná mezinárodní smlouva.

Mezinárodní závazky k vzájemnému vydávání v návrhu smlouvy jsou omezeny jen na určité druhy trestné činnosti a vyplývají z jiných mezinárodních smluv, jejichž smluvními stranami je Česká republika i Austrálie, jako je např. Úmluva OSN proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami z roku 1988.

Obecně připouští australská strana vůči České republice vydání osob z Austrálie do České republiky na bezesmluvním principu od roku 2008. Umožňuje to i právo České republiky.

Vydávání z Austrálie do České republiky na tomto základě ovšem obecně není příliš úspěšné, jakkoli po roce 2008 došlo k určitému zlepšení, jež se materializovalo ve dvou realizovaných vydáních do České republiky. V recentním období je taktéž na poměrně dobré úrovni pracovní komunikace s Austrálií. Uzavření smlouvy s Austrálií by nicméně dle hodnocení expertního aparátu Ministerstva spravedlnosti mohlo vést k dalšímu zlepšení bilaterální relace ve sledované oblasti.

Práce spojené s přijetím této Smlouvy byly zahájeny v roce 1992. Po ukončení přerušení jednání na australské straně vláda Smlouvu schválila usnesením ze dne 10. 5. 2010 č. 354. Posléze australská strana navrhovala provedení změn již dohodnutého textu Smlouvy a následně opětovně pozastavila sjednávání smlouvy do roku 2018.

Návrh Smlouvy obsahuje obvyklá ustanovení smluv o vydávání, jako jsou povinnost vydávat, definice trestného činu podléhajícího vydání (extradičního trestného činu), důvody pro povinné a fakultativní odmítnutí vydání, způsob styku a používání jazyka, náležitosti

vyžadovaných dokumentů a jejich ověřování, poskytování dodatkových informací, podmínky a náležitosti žádosti o předběžnou vazbu, kritéria pro vyřizování žádostí více států, odložení vydání a dočasné předání, postup při vlastním předávání osob po povolení vydání, předávání věcí, zásada speciality, podmínky dalšího vydání do třetího státu, povolování průvozu v souvislosti s vydáním ze třetích států, náklady spojené s vydáváním a spolupráce s Interpolem při zprostředkování zpráv a realizaci vydání.

Sjednávaná Smlouva vytvoří právní podmínky vzájemného vydávání osob a umožní kvalitnější a efektivnější způsob vedení trestního stíhání příslušnými orgány obou smluvních států, a rovněž následný výkon rozhodnutí v trestní oblasti. Pravidla Smlouvy budou aplikovat soudy, státní zastupitelství, Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo zahraničních věcí a na realizaci žádostí o vydání se budou podílet i orgány Policie České republiky.

Obsah jednotlivých ustanovení Smlouvy je následující.

Článek 1 definuje základní předpoklady aplikace Smlouvy. Smluvní strany přijímají závazek vzájemně si vydávat v souladu s podmínkami Smlouvy osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadujícího státu trestní stíhání pro trestný čin nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k uložení nebo výkonu trestu pro trestný čin podléhající vydání.

Článek 2 vymezuje trestné činy podléhající vydání (tzv. extradiční trestné činy) oboustrannou trestností skutku a horní hranicí trestní sazby, která musí činit nejméně jeden rok, v případě vydání k výkonu trestu odnětí svobody pak nejméně 6 měsíců. Zároveň je okruh extradičních trestných činů rozšířen i na případy, kdy žádost o vydání zahrnuje několik samostatných trestných činů, z nichž některý nesplňuje podmínku horní hranice trestní sazby nebo zbývající délky uloženého trestu. V odstavci 3 článku 2 je zdůrazněno, že pro oboustrannou trestnost není rozhodné, zda právo obou států zařazuje předmětný trestný čin do stejné kategorie nebo označuje trestný čin stejnou terminologií, přičemž je třeba jednání nebo opomenutí posuzovat jako celek. Vydání nemůže být odmítnuto ani pro tzv. fiskální trestné činy, jimiž jsou trestné činy týkající se daní, cel a devizové kontroly. Z vydávání mohou být naopak vyloučeny trestné činy spáchané mimo území dožadujícího státu, nemožňuje-li právní řád dožádaného státu stíhání pro stejnou kategorii trestných činů spáchaných mimo jeho území. Pro uskutečnění vydání není rozhodná doba spáchání trestného činu, ovšem jednání nebo opomenutí musí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu v dožadujícím státě v době, kdy k němu došlo, a být trestným činem v době podání žádosti o vydání i na území dožádaného státu.

V článku 3 jsou uvedeny obligatorní důvody pro odmítnutí vydání. Jedná se o odmítnutí proto, že trestné činy, pro něž je vydání žádáno, jsou považovány dožádaným státem za trestné činy politické nebo trestné činy vojenské, dále, je-li oprávněný důvod se domnívat, že žádost o vydání pachatele byla podána z důvodu jeho stíhání nebo potrestání pro jeho osobní status (např. jazyk, rasu, etnický původ), byla-li udělena osobě v dožádaném státě milost nebo amnestie, dalšími důvody jsou zproštění obvinění v tomto státě, možnost uložit osobě v dožadujícím státě trest smrti, neposkytne-li tento stát záruky, že trest smrti nebude uložen, případně vykonán, nebo hrozí-li vydávanému v případě vydání nebezpečí mučení nebo jiného krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení.

V článku 4 je sjednána možnost odmítnout vydání vlastních občanů, což je rovněž ponecháno na vůli stran, a pro případ odmítnutí vydání obsažen závazek předat věc příslušným orgánům dožádaného státu k trestnímu stíhání na jeho území, pokud stíhání svého

občana považují za vhodné. Česká republika však nebude moci s ohledem na čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jenž je proveden ustanovením § 91 odst. 1 písm. a) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů, své občany vydat bez jejich souhlasu.

Článek 5 obsahuje fakultativní důvody odmítnutí vydání. Jimi jsou spáchání trestného činu na území dožádaného státu, probíhající trestní řízení vůči vyžadované osobě v dožádaném státě, zhodnocení vydání jako nespravedlivého nebo příliš tvrdého zásahu vůči osobě, zproštění obvinění či udělení milosti nebo amnestie na území třetího státu, uplynutí lhůty promlčení na území dožádaného státu a rovněž odsouzení osoby zvláštním soudem zřízeným pro daný případ. Nemusí být vydána ani osoba, která byla před tím vydána do dožádaného státu ze třetího státu a tento stát k dalšímu vydání nedal souhlas, a konečně, pokud orgány dožádaného státu, které mají rovněž pravomoc stíhat trestný čin, pro nějž je žádáno vydání, rozhodly ukončit nebo nezačínat vůči této osobě trestní řízení.

V článku 6 o způsobu styku a použití jazyka jsou sjednány orgány vzájemného styku při vydávání, kterými jsou ministerstva spravedlnosti, přičemž styk diplomatickou cestou se nevylučuje. Písemnosti je třeba do dožádaného státu zasílat v jeho úředním jazyce nebo s překladem do tohoto jazyka.

V článku 7 jsou upraveny náležitosti a obsah žádostí o vydání, kterými jsou zejména informace o totožnosti pachatele, popis jednání, v němž je spatřován trestný čin, pro nějž je žádáno vydání, ustanovení právního řádu dožadující strany upravující skutkovou podstatu takového trestného činu, druh a výši trestu, který za něj lze uložit, a informace o tom, že nedošlo k promlčení trestního stíhání nebo výkonu trestu. Další podklady žádosti o vydání jsou rozlišeny podle stadia projednávané trestní věci v dožadujícím státě, a to před odsouzením, po rozhodnutí o vině nebo trestu a také v případě odsouzení osoby v její nepřítomnosti a dále pro případ, že osoba s vydáním souhlasí. Specifickým požadavkem Smlouvy je ověřování žádosti o vydání, dalších dokladů a dodatkových informací, potřebné výlučně pro australskou stranu jako stát dožadovaný, bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o originální dokumenty nebo kopie. Způsobem ověření je podpis nebo ověření soudcem či jiným státním úředníkem dožadujícího státu a dále opatření úředním razítkem ministra nebo ministerstva dožadujícího státu.

V článku 8 o dodatkových informacích je upravena možnost dožádaného státu žádat o takové informace v jím stanovené lhůtě, kterou lze prodloužit. Je dána možnost propustit osobu z vazby, nejsou-li informace dostatečné, nebo pokud nebyly doručeny ve stanovené lhůtě, s možností pokračovat v řízení po dodatečném předložení informací.

V článku 9 je upraven institut předběžné vazby, do níž může dožadovaný stát vzít osobu ještě před podáním žádosti o vydání, a náležitosti žádosti o předběžnou vazbu, jejíž zaslání zprostředkuje Interpol. Lze tak učinit jen v naléhavých případech a pod podmínkou, že žádost o vydání bude následovat. Předběžná vazba však může trvat jen omezenou dobu, tj. 60 dnů od zatčení osoby, avšak propuštění osoby z tohoto důvodu nebrání provedení řízení o vydání po pozdějším doručení žádosti.

V článku 10 je řešen střet žádostí o vydání více států a kritéria, podle kterých dožadovaný stát rozhoduje, které žádosti dá přednost. Orgány České republiky budou subsidiárně postupovat podle § 102 a násl. zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí o žádosti o vydání je oznamováno dožadujícímu státu v souladu s článkem 11.

V článku 12 je upraveno odložení vydání a dočasné předání. V případě, že se na straně dožádaného státu vyskytnou překážky vydání osoby, kterými jsou zahájené trestní řízení pro jiný trestný čin nebo nutnost vykonat trest uložený v takovém řízení, popřípadě vážné ohrožení života osoby těžkou nemocí, může dožádaný stát za stanovených podmínek odložit vydání osoby. Alternativou odložení vydání je dočasné předání osoby do dožadujícího státu; její užití přichází v úvahu zejména tehdy, je-li třeba předejít promlčení trestního stíhání v dožadujícím státě.

Způsobem uvedeným v článku 13 se uskutečňuje vlastní předání vydávané osoby, a to tak, že dožadující stát osobu převáží z území dožádaného státu. Význam je přikládán lhůtě k odvezení osoby stanovené dožádaným státem. Pokud tato lhůta není dodržena, dožádaný stát může osobu nejen propustit, ale rovněž odmítnout vydání pro stejný trestný čin.

Podle článku 14 dožadující stát oznámí dožádanému státu na jeho žádost výsledek trestního řízení, které následuje po vydání.

Článek 15 upravuje podmínky předávání majetku po povolení vydání a na žádost dožadujícího státu a jeho následné bezplatné vracení, pokud to vyžaduje právní řád dožádaného státu nebo práva třetích stran. Jedná se o veškerý majetek nalezený v dožádaném státě, který byl získán trestným činem nebo který může být považován jako důkaz.

Zásada speciality vyjádřená v článku 16 omezuje právo dožadujícího státu vydanou osobu následně zadržet, případně soudit nebo jinak omezovat její osobní svobodu na svém území za jiný trestný čin spáchaný před předáním, než pro který bylo povoleno vydání, a to souhlasem dožádaného státu. Bez jeho souhlasu tak může dožadující stát učinit v případě, že má osoba možnost opustit území dožadujícího státu do 45 dnů po propuštění pro trestný čin, pro který byla vydána, ale této možnosti nevyužije.

Článek 17 podmiňuje možnost dalšího vydání osoby do třetího státu (re-extradice) souhlasem dožádaného státu, kterého není třeba v případě, že má osoba možnost opustit území dožadujícího státu do 45 dnů po propuštění pro trestný čin, pro který byla vydána, ale této možnosti nevyužije.

V článku 18 byly sjednány podmínky průvozu osob vydávaných do jednoho ze smluvních států ze třetího státu, a to přes území druhého smluvního státu. Touto podmínkou je povolení smluvního státu, přes jehož území je průvoz prováděn (stát průvozu). Dále Smlouva zajišťuje, aby osoba mohla být během průvozu držena ve vazbě. Orgány České republiky budou subsidiárně postupovat podle § 141 a násl. zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů. Povolení průvozu se však nevyžaduje v případě letecké přepravy bez mezipřistání ve státu průvozu. Stát průvozu má od druhého smluvního státu právo na úhradu nákladů, které v souvislosti s průvozem vynaložil. O takovém průvozu lze z praktického hlediska uvažovat spíše přes území Austrálie (např. v případě leteckého spojení z některého z asijských států s mezipřistáním v Austrálii). Jedná se o standardní ustanovení extradičních smluv.

Článek 19 se obecně zabývá vzniklými náklady vydání a jejich placením. Dožádaný stát nese náklady spojené s realizací žádosti o vydání na svém území, náklady na zatčení

osoby a její držení ve vazbě. Dožadující stát ponese náklady na přepravu osoby z území dožádaného státu.

Článek 20 upravuje vztah sjednávané smlouvy k jiným mezinárodním smlouvám, jejichž závazků se nedotýká.

Smlouva obsahuje v článku 21 možnost vzájemných konzultací v zájmu dodržování a zlepšování postupů.

V rámci článku 22 je řešen vstup v platnost a ukončení platnosti Smlouvy a dále jsou v něm obsažena i přechodná ustanovení. Smlouva se bude aplikovat pouze na žádosti doručené po jejím vstupu v platnost a použije se, i když k příslušným jednáním a opomenutím došlo před tím, než vstoupila v platnost.

V současné době jsou z hlediska platných vnitrostátních právních předpisů splněny podmínky pro to, aby Smlouva mohla pro Českou republiku vstoupit v platnost v plném rozsahu.

Smlouva byla sjednána z podnětu České republiky, je v souladu s jejími zahraničně politickými zájmy a vytvoří právní rámec pro justiční spolupráci mezi smluvními stranami. Smlouva je v souladu s ústavním pořádkem a ostatními součástmi právního řádu České republiky, jakož i v souladu se závazky, vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodního práva a jejího členství v Evropské unii.

Provádění Smlouvy bude náležet do působnosti ministerstev spravedlnosti, vnitra a zahraničních věcí.

Náklady spojené s prováděním smlouvy nebudou vyžadovat zvýšené nároky vůči státnímu rozpočtu a bude možno je pokrýt z rozpočtových kapitol Ministerstva spravedlnosti (běžné náklady na zpracování případů ministerstvem, soudy a státními zastupitelstvími, náklady na přepravu dokumentů, poštovné) a Ministerstva vnitra (náklady spojené s pátráním, se zpracováním případů, komunikací s cizinou a na eskorty vydávaných osob). S ohledem na zkušenosti jiných států se spoluprací při vydávání z Austrálie, lze očekávat vzájemné vydávání spíše jednotlivých osob ročně, než odhadovat vyšší počty.

Jedná se o smlouvu prezidentského charakteru, která před svou ratifikací vyžaduje ve smyslu čl. 49 písm. a), e) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, schválení obou komor Parlamentu České republiky. Smlouva vstoupí v platnost po výměně diplomatických nót informujících druhý stát o splnění vnitrostátních právních předpisů pro vstup Smlouvy v platnost.

S ohledem na čl. II odst. 1 jednacího řádu vlády ČR o udělení výjimky z požadavku meziresortního připomínkového řízení, byl návrh zaslán k zaujetí stanoviska těmto resortům, resp. připomínkovým místům: Úřad vlády, Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo financí, Ministerstvo vnitra a prostřednictvím Kanceláře prezidenta republiky prezidentu republiky. Návrh byl zaslán rovněž k připomínkám Nejvyššímu státnímu zastupitelství. Návrh byl pro informaci zaslán též předsedovi zahraničního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu a předsedovi výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost Senátu Parlamentu.

Vláda vyslovila svůj souhlas se sjednáním předkládané Smlouvy usnesením ze 16. 11. 2020, č. 1178. Smlouva byla podepsána příslušným velvyslancem a ministrem spravedlnosti Austrálie dne 17. 2. 2022 v Canbeře.

V Praze dne 11. dubna 2022

Předseda vlády:
prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M., v. r.

**SMLOUVA O VYDÁVÁNÍ MEZI ČESKOU REPUBLIKOU
A AUSTRÁLIÍ**

Česká republika a Austrálie (dále jen „smluvní státy“),

VEDENY SNAHOU prohloubit a usnadnit své právní vztahy a přejíce si přispívat k potlačování zločinnosti,

SE DOHODLY na následujícím:

ČLÁNEK 1

POVINNOST VYDÁVAT

Smluvní státy se zavazují vzájemně si vydávat v souladu s ustanoveními a podmínkami uvedenými v této smlouvě osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadujícího státu trestní stíhání pro trestný čin podléhající vydání, nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k uložení nebo výkonu trestu pro trestný čin podléhající vydání.

ČLÁNEK 2

TRESTNÉ ČINY PODLÉHAJÍCÍ VYDÁNÍ

1. Pro účely této smlouvy se trestnými činy podléhajícími vydání rozumí činy, za které lze uložit podle právních řádů obou smluvních států trest odnětí svobody, jehož horní hranice je nejméně jeden rok, nebo trest přísnější. Týká-li se žádost o vydání osoby, jež byla uznána vinnou takovým trestným činem a jejíž vydání se žádá pro výkon trestu odnětí svobody, vydání se povolí, jen pokud z takového trestu zbývá vykonat nejméně šest měsíců.
2. Zahrnuje-li žádost o vydání několik samostatných trestných činů, z nichž za každý lze podle práva dožadujícího i dožádaného státu uložit trest odnětí svobody, ale z nichž některý nesplňuje podmínku zákonem stanoveného nebo nevykonaného trestu, dožádaný stát může povolit vydání i pro tyto trestné činy v souladu se svým právním řádem.

3. Pro účely tohoto článku při určení, zda čin je činem trestným podle právních řádů obou smluvních států:
 - a) nezáleží na tom, zda právní řády smluvních států posuzují jednání nebo opomenutí naplňující znaky tohoto trestného činu v rámci stejné kategorie trestných činů nebo označují trestný čin stejnou terminologií; a
 - b) je třeba vzít v úvahu jednání a opomenutí připisované osobě, jejíž vydání je žádáno, jako celek bez ohledu na to, zda se podle právních řádů smluvních států znaky skutkových podstat trestného činu liší.
4. Žádá-li se o vydání osoby pro trestný čin proti právním předpisům týkajícím se daní, cel, devizové kontroly nebo jiné fiskální záležitosti, vydání nemůže být odmítnuto z toho důvodu, že právní řád dožádaného státu neukládá stejný druh daně nebo poplatku nebo nemá stejnou daňovou, poplatkovou, celní nebo devizovou úpravu jako právo dožadujícího státu.
5. Pokud byl trestný čin, pro který se vydání žádá, spáchán mimo území dožadujícího státu, vydání může být odmítnuto v případě, neumožňuje-li právní řád dožádaného státu stíhání pro stejnou kategorii trestných činů spáchaných mimo území posledně jmenovaného státu.
6. Vydání se povolí podle ustanovení této smlouvy nehledě na to, kdy byl spáchán trestný čin, pro který se vydání žádá, pokud:
 - a) jednání nebo opomenutí, pro něž je žádáno o vydání, naplňovalo znaky trestného činu v dožadujícím státě v době, kdy došlo k jednání nebo opomenutí, které naplňuje znaky tohoto trestného činu; a
 - b) domnělé jednání nebo opomenutí, došlo-li by k němu na území dožádaného státu v době obdržení žádosti o vydání, by tvořilo podstatu trestného činu podle platného právního řádu tohoto státu.

ČLÁNEK 3

ZÁVAZNÉ VÝJIMKY Z VYDÁVÁNÍ

Vydání se nepovolí za následujících okolností:

- a) pokud je čin, pro který se žádá vydání, považován dožádaným státem za politický trestný čin. Za politický trestný čin se nebude považovat žádný trestný čin, ohledně kterého smluvní státy přijaly nebo přijmou závazek založit svou pravomoc nebo vydávat podle mezinárodních smluv, jichž jsou oba smluvní státy smluvními stranami;
- b) je-li oprávněný důvod se domnívat, že žádost o vydání byla podána za účelem stíhání nebo potrestání osoby pro její rasu, jazyk, etnický původ, pohlaví, náboženské vyznání, národnost, politické názory nebo pro jiný status nebo že postavení této osoby by pro kterýkoli z těchto důvodů vyvolalo předpojatost;
- c) je-li čin, pro který se žádá o vydání, považován dožádaným státem za trestný čin vojenský, který není obecným trestným činem podle práva dožádaného státu;
- d) pokud byla osoba v dožádaném státě ohledně jednání naplňujícího znaky trestného činu, pro který je žádáno vydání, podle práva tohoto státu s konečnou platností zproštěna obvinění, byla jí udělena milost nebo amnestie nebo byl uložený trest vykonán či prominut;
- e) jestliže za trestný čin, pro který je žádáno vydání, může být uložen podle právního řádu dožadujícího státu trest smrti, pokud tento stát neposkytne záruky, které dožádaný stát považuje za dostatečné, že trest smrti nebude uložen, nebo pokud byl uložen, nebude vykonán; nebo
- f) má-li dožádaný stát podstatné důvody se domnívat, že osoba, jejíž vydání je žádáno, by se mohla nacházet v dožadujícím státě v nebezpečí vystavení mučení nebo jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

ČLÁNEK 4

VYDÁVÁNÍ OBČANŮ

1. Smluvní státy mohou odmítnout vydání vlastních občanů.
2. Jestliže dožádaný stát odmítne vydat svého občana, předá na žádost dožadujícího státu věc svým příslušným orgánům, aby mohly zahájit trestní stíhání, pokud to považují za vhodné.

ČLÁNEK 5

VÝJIMKY Z VYDÁVÁNÍ ZÁLEŽEJÍCÍ NA VOLNÉ ÚVAZE

Vydání může být odmítnuto v případě kterékoli z následujících okolností:

- a) jestliže trestný čin, pro který se žádá o vydání, je považován podle právního řádu dožádaného státu za spáchaný úplně nebo částečně na území tohoto státu;
- b) jestliže probíhá v dožádaném státě pro trestný čin, pro který se žádá o vydání, trestní stíhání proti osobě, jejíž vydání se žádá;
- c) jestliže se dožádaný stát i po přihlédnutí k povaze trestného činu a k zájmům dožadujícího státu domnívá, že vydání osoby by vzhledem k okolnostem případu, jejímu zdraví, věku nebo jiným osobním poměrům, bylo nespravedlivé nebo příliš tvrdé;
- d) pokud by trestní stíhání nebo výkon trestu pro trestný čin, pro který je vydání žádáno, byly promlčeny podle právního řádu dožádaného státu;
- e) jestliže byla osoba, jejíž vydání je žádáno, v dožadujícím státě odsouzena mimořádným nebo pro daný případ zvláště zřízeným soudem nebo tribunálem, nebo by v tomto státě podléhala pravomoci takového soudu;
- f) nachází-li se vyžadovaná osoba v dožádaném státě v důsledku vydání ze třetího státu a jakýkoliv souhlas tohoto třetího státu s dalším vydáním, pokud je takový souhlas nutný, byl odmítnut; nebo

- g) pokud příslušné orgány dožádaného státu rozhodly buď ukončit, nebo nezahajovat řízení proti osobě za trestný čin, pro který je žádáno o vydání.

ČLÁNEK 6

ZPŮSOB STYKU A JAZYK

1. Každý smluvní stát určí ústřední orgán pro účely této smlouvy. Ústředním orgánem pro Českou republiku bude Ministerstvo spravedlnosti a ústředním orgánem pro Austrálii bude Ministerstvo spravedlnosti. Smluvní státy si vzájemně písemně oznámí změnu svého ústředního orgánu.
2. Žádosti o vydání se předávají přímo mezi ústředními orgány, i když styk diplomatickou cestou se nevylučuje.
3. Žádosti o vydání a potřebné doklady včetně dodatkových informací, požadovaných podle článku 8, se vyhotovují v úředním jazyce dožádaného státu nebo jsou do něho přeloženy a ověřují se v souladu s odstavcem 5 článku 7.

ČLÁNEK 7

ŽÁDOST O VYDÁNÍ A POTŘEBNÉ DOKLADY

1. Žádost o vydání se předkládá písemně a připojují se k ní:
 - a) informace potřebné k určení totožnosti a občanství vyžadované osoby zahrnující, pokud je to možné, fotografie a otisky prstů, a jakékoli jiné významné informace, které mohou pomoci určit totožnost osoby;
 - b) informace o místě pobytu osoby a jejím bydlišti, pokud jsou známy;
 - c) údaje o skutečnostech týkajících se jednání nebo opomenutí, majících naplňovat znaky každého trestného činu, pro který je žádáno o vydání;

- d) popis každého trestného činu, pro který je žádáno vydání;
- e) text právních předpisů upravujících každý trestný čin a popisujících trest, který lze uložit; a
- f) údaj týkající se jakéhokoliv použitelného ustanovení o promlčení.

2. Pokud se žádost o vydání týká osoby, která dosud nebyla odsouzena, připojuje se k ní zatýkácí rozkaz nebo příkaz ke zbavení osobní svobody vydaný soudcem nebo jiným příslušným orgánem dožadujícího státu.
3. Vztahuje-li se žádost o vydání k osobě, která byla uznána vinnou, k žádosti se přikládá:
 - a) doklad o rozhodnutí o vině, uloženém trestu a dále údaj o tom, v jakém rozsahu trest nebyl vykonán; a
 - b) pokud byla osoba odsouzena v nepřítomnosti – text právních předpisů popisujících jakékoliv opravné prostředky k uplatnění námitek proti odsouzení a soudní nebo jiný doklad opravňující k zadržení osoby, anebo kopie takového dokladu.
4. Vydání osoby může být povoleno podle ustanovení této smlouvy v rozsahu vyplývajícím z právního řádu dožadovaného státu i bez splnění požadavků uvedených v odstavci 1 tohoto článku, pokud vyžadovaná osoba s vydáním souhlasí.
5. Pro účely této smlouvy je písemnost ověřena, pokud je podepsána nebo ověřena státním úředníkem dožadujícího státu a opatřena úředním razítkem ministra nebo ministerstva dožadujícího státu.

6. Písemnost připojená k žádosti o vydání bude přijata v extradičním řízení na území dožádaného státu, pokud je ověřena.

ČLÁNEK 8

DODATKOVÉ INFORMACE

1. Je-li dožádaný stát toho názoru, že informace obsažené v podkladech žádosti o vydání nejsou dostatečné pro povolení vydání v souladu s touto smlouvou, může požádat dožadující stát, aby mu byly poskytnuty doplňující informace ve lhůtě, kterou dožadujícímu státu stanoví. Stanovenou lhůtu může dožádaný stát ve výjimečných případech prodloužit po uvážení okolností předložených dožadujícím státem.
2. Nachází-li se osoba, jejíž vydání je vyžadováno, ve vazbě pro trestný čin, pro který je vydání žádáno, a poskytnuté doplňující informace nejsou dostatečné v souladu s touto smlouvou nebo nebyly doručeny ve stanovené lhůtě, může být tato osoba propuštěna z této vazby. Propuštění nevylučuje, aby bylo pokračováno v řízení o vydání, pokud budou informace dodatečně předloženy, nebo aby byla v případě nutnosti podána nová žádost.
3. Je-li osoba propuštěna z vazby v souladu s odstavcem 2 tohoto článku, dožádaný stát o tom co nejdříve vyrozumí dožadující stát.

ČLÁNEK 9

PŘEDBĚŽNÁ VAZBA ZA ÚČELEM VYDÁNÍ

1. Smluvní stát může v naléhavých případech před podáním žádosti o vydání požádat prostřednictvím Mezinárodní organizace trestní policie (INTERPOL), diplomatickou cestou nebo přímo mezi ústředními orgány o předběžnou vazbu vyžadované osoby s tím, že žádost o vydání bude následovat. Žádost o předběžnou vazbu bude podána písemně a lze ji zaslat jakýmkoli prostředky, včetně elektronických.
2. Žádost bude obsahovat
 - a) popis vyžadované osoby zahrnující, pokud je to možné, fotografie a otisky prstů, a jakékoli jiné významné informace, které mohou pomoci určit totožnost osoby;
 - b) informace o místě pobytu osoby a jejím bydlišti, pokud jsou známy;
 - c) stručné shrnutí jednání nebo opomenutí, majících naplňovat znaky každého trestného činu, pro který je žádáno vydání;
 - d) popis každého trestného činu, pro který je žádáno vydání, a uvedení trestu, který může být nebo byl uložen za každý trestný čin;
 - e) zatýkácí rozkaz nebo příkaz ke zbavení osobní svobody nebo doklad o rozhodnutí o vině týkající se vyžadované osoby;
 - f) prohlášení, že bude následovat žádost o vydání vyžadované osoby; a
 - g) údaje týkající se důvodů naléhavosti věci.
3. Dožádaný stát poté, co takovou žádost obdrží, učiní nezbytné kroky ke vzetí vyžadované osoby do vazby. Dožadující stát bude o výsledku své žádosti urychleně informován, včetně uvedení případné doby a místa zatčení.

4. Osoba, která byla vzata do vazby na základě takové žádosti, může být propuštěna na svobodu po uplynutí 60 dnů od data svého zatčení, jestliže dožádaný stát neobdržel žádost o vydání doloženou doklady uvedenými v článku 7.
5. Je-li osoba propuštěna z vazby, dožádaný stát o tom co nejdříve vyrozumí dožadující stát.
6. Propuštění osoby podle odstavce 4 tohoto článku nebrání zahájení řízení o vydání vyžadované osoby, je-li žádost doručena později.

ČLÁNEK 10 STŘET ŽÁDOSTÍ

1. Obdrží-li dožádaný stát žádost o vydání stejné osoby ze dvou nebo více států, rozhodne, do kterého z těchto států vydá osobu, a uvědomí tyto státy o svém rozhodnutí.
2. Při rozhodování o tom, do kterého státu má být osoba vydána, dožádaný stát uváží všechny významné okolnosti, zejména:
 - a) poměr závažnosti trestných činů, jestliže se žádosti vztahují na různé trestné činy;
 - b) dobu a místo spáchání každého trestného činu;
 - c) data přijetí žádostí;
 - d) státní občanství osoby;
 - e) obvyklé místo trvalého pobytu osoby; a
 - f) možnost dalšího vydání do jiného státu.

ČLÁNEK 11

OZNÁMENÍ ROZHODNUTÍ

Dožádaný stát bude ihned informovat dožadující stát o svém rozhodnutí o žádosti o vydání, jakmile bude učiněno, a odůvodní případné úplné nebo částečné odmítnutí vydání.

ČLÁNEK 12

ODLOŽENÉ NEBO DOČASNÉ PŘEDÁNÍ

1. Dožádaný stát může odložit předání osoby z důvodu zahájení trestního stíhání této osoby, nebo aby tato osoba mohla vykonat trest uložený za trestný čin založený na jiném jednání nebo opomenutí než trestný čin, pro který se vydání žádá. V takovém případě to dožádaný stát oznámí dožadujícímu státu.
2. Pokud na základě lékařské zprávy příslušného zdravotnického zařízení v dožádaném státě nemůže být vyžadovaná osoba přepravena z dožádaného státu do státu dožadujícího, aniž by byl vážně ohrožen její život těžkou nemocí, bude předání osoby odloženo do doby, než v souladu s lékařskou zprávou příslušného zdravotnického zařízení bylo nebezpečí dostatečně zmírněno.
3. Je-li osoba ve vazbě nebo vykonává-li na území dožádaného státu trest za trestný čin založený na jiném jednání nebo opomenutí než trestný čin, pro který se vydání žádá, dožádaný stát může dočasně předat osobu do dožadujícího státu, aby mohla být stíhána za trestný čin, pro který je žádáno vydání. Osoba takto předaná bude držena ve vazbě v dožadujícím státě a bude vrácena do dožádaného státu po ukončení jejího stíhání v souladu s písemnými podmínkami vzájemně stanovenými smluvními státy.

ČLÁNEK 13

PŘEDÁNÍ

1. Dožádaný stát po povolení vydání předá osobu na místě, v němž opustí jeho území a které vyhovuje dožadujícímu státu, a na žádost tomuto státu oznámí dobu, po kterou byla vyžadovaná osoba zadržena za účelem jejího předání.
2. Dožadující stát odveze osobu z území dožádaného státu ve lhůtě stanovené dožádaným státem. Není-li osoba odvezena v této lhůtě, dožádaný stát může tuto osobu propustit z vazby a může odmítnout její vydání pro stejný trestný čin.
3. Jestliže nepředvídatelné okolnosti zabrání smluvnímu státu v předání nebo odvozu osoby, která má být vydána, oznámí to druhému smluvnímu státu. Oba smluvní státy pak vzájemně dohodnou nové datum předání a užijí se ustanovení odstavce 2 tohoto článku.

ČLÁNEK 14

VÝSLEDEK TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Dožadující stát vyrozumí dožádaný stát na jeho žádost o výsledku trestního řízení, které po vydání následuje.

ČLÁNEK 15

PŘEDÁNÍ VĚCÍ

1. Bylo-li vydání povoleno a dožadující stát o to požádá, dožádaný stát předá v souladu se svým právním řádem a s ohledem na práva třetích stran, která

budou náležitě respektována, veškerý majetek nalezený v dožádaném státě, který byl získán trestným činem nebo který může být požadován jako důkaz.

2. Podle odstavce 1 tohoto článku lze výše uvedený majetek na žádost dožadujícího státu předat tomuto státu, i když nemůže být vydání uskutečněno.
3. Pokud to vyžaduje právní řád dožádaného státu nebo práva třetích stran, všechny věci takto předané budou bezplatně vráceny dožádanému státu, pokud o vrácení tento stát požádá.

ČLÁNEK 16

ZÁSADA SPECIALITY

1. S výjimkou odstavce 3 tohoto článku osoba vydaná podle této smlouvy nebude zadržena nebo souzena, ani nebude jinak omezována její osobní svoboda na území dožadujícího státu za jiný trestný čin spáchaný před předáním, než je:
 - a) trestný čin, pro který bylo povoleno vydání;
 - b) jakýkoliv jiný trestný čin, který podléhá vydání, u něhož může být rozhodnuto o vině osoby na základě stejných skutečností za předpokladu, že za trestný čin lze uložit tentýž nebo nižší trest, než pro který bylo vydání povoleno; nebo
 - c) jakýkoli jiný trestný čin, který podléhá vydání, pokud s tím dožádaný stát souhlasí.
2. Pro účely odstavce 1 písm. c) tohoto článku:
 - a) dožádaný stát může vyžadovat doklady uvedené v odstavci 1 článku 7; a
 - b) pokud je k dispozici prohlášení vydané osoby k trestnému činu, toto prohlášení bude zasláno dožádanému státu.

3. Odstavec 1 tohoto článku se nepoužije, pokud měla osoba příležitost opustit dožadující stát a neučinila tak do 45 dnů od propuštění pro trestný čin, pro který byla vydána, nebo jestliže se tato osoba dobrovolně vrátila na území dožadujícího státu po jeho opuštění.

ČLÁNEK 17

VYDÁNÍ DO TŘETÍHO STÁTU

1. Pokud byla osoba předána dožadáným státem do dožadujícího státu, dožadující stát nevydává tuto osobu třetímu státu za trestný čin spáchaný před jejím předáním, pokud:
 - a) dožadáný stát nedá souhlas s tímto vydáním;
 - b) jestliže osoba měla možnost opustit dožadující stát a neučinila tak do 45 dnů od propuštění pro trestný čin, pro který byla tato osoba předána dožadáným státem; nebo
 - c) jestliže se dobrovolně vrátila na území dožadujícího státu po jeho opuštění.
2. Před udělením souhlasu podle odstavce 1 písm. a) tohoto článku může dožadáný stát požádat o předložení dokladů uvedených v odstavci 1 článku 7.

ČLÁNEK 18

PRŮVOZ

1. Má-li být osoba vydána do smluvního státu z třetího státu přes území druhého smluvního státu, pak smluvní stát, do kterého má být osoba vydána, požádá druhý smluvní stát o povolení průvozu této osoby přes jeho území. Žádost o průvoz může být podána prostřednictvím Mezinárodní organizace trestní policie (INTERPOL) nebo přímo mezi ústředními orgány. Žádost bude

předložena v písemné formě a předána jakýmkoli prostředky, včetně elektronických. Při použití vzdušné přepravy bez úmyslu přistát se žádost o průvoz nevyžaduje.

2. Dožádaný stát po obdržení takové žádosti, která bude obsahovat jím vyžádané informace, vyřídí tuto žádost podle svého práva.
3. Povolení průvozu osoby zahrnuje, v souladu s právem dožádaného státu, povolení, aby osoba byla držena ve vazbě během průvozu.
4. V případě neplánovaného přistání může stát průvozu na žádost eskortujícího úředníka před podáním žádosti o průvoz podle tohoto článku držet osobu ve vazbě 96 hodin.
5. Smluvní stát, do něhož se vydání provádí, uhradí státu průvozu na jeho žádost veškeré náklady, vynaložené tímto státem v souvislosti s průvozem.

ČLÁNEK 19

NÁKLADY

1. Dožádaný stát učiní všechna nezbytná opatření a ponese veškeré náklady spojené se žádostí o vydání a bude jinak zastupovat zájmy dožadujícího státu.
2. Dožádaný stát ponese náklady vynaložené na svém území při zatčení osoby, o jejíž vydání se žádá, jakož i držení této osoby ve vazbě, až do doby jejího předání dožadujícímu státu.

3. Dožadující stát ponese náklady vynaložené na přepravu osoby z území dožádaného státu.

ČLÁNEK 20

VZTAHY K JINÝM SMLOUVÁM

Tato smlouva se nedotýká práv a závazků vyplývajících z jiných mezinárodních smluv, jichž jsou oba smluvní státy smluvními stranami.

ČLÁNEK 21

KONZULTACE

Ústřední orgány mohou vzájemně konzultovat vyřizování jednotlivých případů i dodržování a zlepšování postupů při provádění této smlouvy.

ČLÁNEK 22

VSTUP V PLATNOST A UKONČENÍ PLATNOSTI

1. Tato smlouva podléhá schválení v souladu s vnitrostátními právními předpisy obou smluvních států. Každý smluvní stát bude informovat druhý stát diplomatickou nótou, že byly splněny vnitrostátní právní předpisy pro vstup této smlouvy v platnost. Tato smlouva vstoupí v platnost prvního dne třetího měsíce následujícího po datu obdržení pozdější nóty.
2. Tato smlouva se vztahuje pouze na žádosti doručené po jejím vstupu v platnost a použije se, i když k příslušným jednáním a opomenutím došlo předtím, než vstoupila v platnost.

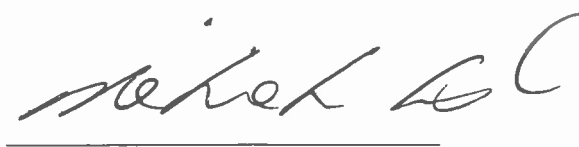
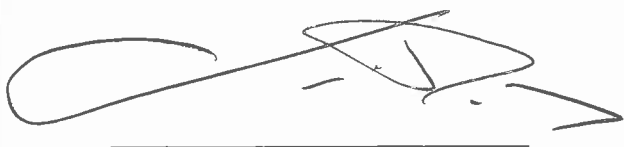
3. Kterýkoli smluvní stát může kdykoli ukončit platnost této smlouvy diplomatickou nótou určenou druhému státu. Smlouva pozbude platnosti šest měsíců ode dne obdržení této nóty. Žádosti předložené před ukončením platnosti smlouvy se vyřídí dle smlouvy, nebudou-li ke dni pozbytí platnosti smlouvy dosud vyřízeny.

Na důkaz toho níže podepsaní, k tomu náležitě zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojnásobném vyhotovení v *Canberie*,
..... *sedmáctého* dne měsíce *února*
dva tisíce *dva a dvě*, každé
v českém a anglickém jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

ZA ČESKOU REPUBLIKU

ZA AUSTRÁLIU



**TREATY ON EXTRADITION BETWEEN THE CZECH REPUBLIC
AND AUSTRALIA**

The Czech Republic and Australia (hereinafter "the Contracting States"),

DESIRING to deepen and facilitate their legal relations and wishing to contribute to the suppression of crime,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

OBLIGATION TO EXTRADITE

The Contracting States undertake to extradite to each other, subject to the provisions and conditions laid down in this Treaty, any persons against whom the competent authorities of the Requesting State are proceeding for an extraditable offence or who are wanted by the said authorities for the imposition or carrying out of a sentence for an extraditable offence.

Article 2

EXTRADITABLE OFFENCES

1. For the purposes of this Treaty, extraditable offences are offences which are punishable under the laws of both Contracting States by imprisonment for a maximum period of at least one year or by a more severe penalty. Where the request for extradition relates to a person convicted of such an offence who is wanted for the enforcement of a sentence of imprisonment, extradition shall be granted only if a period of at least six months of such penalty remains to be served.
2. If the request for extradition includes several separate offences each of which is punishable under the laws of the Requesting State and the Requested State by

imprisonment, but of which some do not fulfil the condition with regard to the prescribed penalty or term of imprisonment remaining to be served, the Requested State may, in accordance with its domestic law, also grant extradition for the latter offences.

3. For the purposes of this Article, in determining whether an offence is an offence punishable under the laws of both Contracting States:

a) it shall not matter whether the laws of the Contracting States place the acts or omissions constituting the offence within the same category of offence or denominate the offence by the same terminology; and

b) the totality of the acts or omissions alleged against the person whose extradition is sought shall be taken into account and it shall not matter whether, under the laws of the Contracting States, the constituent elements of the offence differ.

4. Where extradition of a person is requested for an offence against a law relating to taxation, customs duties, foreign exchange control or other revenue matter, extradition may not be refused on the ground that the law of the Requested State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain a tax, duty, customs, or exchange regulation of the same kind as the laws of the Requesting State.

5. When the offence for which extradition is requested has been committed outside the territory of the Requesting State, extradition may be refused if the laws of the Requested State do not allow prosecution for the same category of offence when committed outside the latter State's territory.

6. Extradition shall be granted pursuant to the provisions of this Treaty irrespective of when the offence in relation to which extradition is requested was committed, provided that:

a) the acts or omissions in respect of which extradition is requested constituted an offence in the Requesting State at the time of the acts or omissions constituting the offence; and

b) the acts or omissions alleged would, if they had taken place in the territory of the Requested State at the time the request for extradition is received, have constituted an offence against the laws in force in that State.

Article 3

MANDATORY EXCEPTIONS TO EXTRADITION

Extradition shall not be granted in any of the following circumstances:

a) if the offence for which extradition is requested is regarded by the Requested State as a political offence. Reference to a political offence shall not include any offence in respect of which the Contracting States have assumed or will assume an obligation to establish jurisdiction or to extradite pursuant to international agreements to which both Contracting States are party;

b) if there are substantial grounds for believing that a request for extradition has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, language, ethnic origin, gender, religion, nationality, political opinion or other status, or that the person's position may be prejudiced for any of those reasons;

c) if the offence for which the extradition is requested is regarded by the Requested State as an offence under military law, but not an offence under the ordinary criminal law of the Requested State;

- d) if the person has been finally acquitted, pardoned, granted an amnesty or had the penalty imposed remitted in the Requested State or has undergone the punishment provided by law of the Requested State in respect of the conduct constituting the offence for which the extradition is sought;
- e) if the offence for which extradition is requested carries the death penalty under the law of the Requesting State unless that State gives such assurances as the Requested State considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, if imposed, will not be carried out; or
- f) if the Requested State has substantial grounds to believe that the person whose extradition is requested would be in danger of being subjected in the Requesting State to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

Article 4

EXTRADITION OF NATIONALS

1. The Contracting States may refuse the extradition of their nationals.
2. If the Requested State refuses to extradite its national it shall, at the request of the Requesting State, submit the case to its competent authorities in order that proceedings may be taken if they are considered appropriate.

Article 5

DISCRETIONARY EXCEPTIONS TO EXTRADITION

Extradition may be refused in any of the following circumstances:

- a) if the offence for which extradition is requested is regarded under the laws of the Requested State as having been committed in whole or in part within the territory of that State;
- b) if a prosecution in respect of the offence for which extradition is requested is pending in the Requested State against the person whose extradition is requested;
- c) if the Requested State, while also taking into account the nature of the offence and the interests of the Requesting State, considers that, in the circumstances of the case, including the person's health, age or other personal circumstances, the extradition of the person would be unjust or oppressive;
- d) if prosecution or carrying out of a sentence for the offence for which extradition is requested would be barred by reason of lapse of time under the law of the Requested State;
- e) if the person whose extradition is requested has been sentenced or would be liable to be tried or sentenced in the Requesting State by an extraordinary or *ad hoc* court or tribunal;
- f) where the person sought is in the Requested State as the result of extradition from a third State and any consent of that third State, if required for re-extradition, is denied; or
- g) if the competent authorities of the Requested State have decided either to terminate or not to institute proceedings against the person for the offence for which the extradition is sought.

Article 6

COMMUNICATIONS AND LANGUAGE

1. Each Contracting State shall appoint a Central Authority for the purposes of this Treaty. The Central Authority for the Czech Republic shall be the Ministry of Justice and the Central Authority for Australia shall be the Commonwealth Attorney-General's

Department. Each Contracting State shall notify the other in writing of any change of its Central Authority.

2. Requests for extradition shall be transmitted directly between the Central Authorities, although communications through diplomatic channels are not excluded.

3. Requests for extradition and supporting documents, as well as additional information requested under Article 8, shall be in, or accompanied by, a translation into the official language of the Requested State and shall be authenticated in accordance with paragraph 5 of Article 7.

Article 7

REQUEST FOR EXTRADITION AND SUPPORTING DOCUMENTS

1. The request for extradition shall be presented in writing and shall be supported by:
 - a) the details necessary to establish the identity and nationality of the person sought including, when possible, photographs and fingerprints and any other relevant information that may help to identify the person;
 - b) information on the location and place of residence of the person, if known;
 - c) a statement of the acts or omissions alleged to constitute each offence for which extradition is requested;
 - d) a statement of each offence for which extradition is sought;
 - e) the text of the laws establishing each offence and describing the penalty which may be imposed; and

f) a statement regarding any applicable time limitations.

2. When the request for extradition relates to a person who has not yet been sentenced, it shall be additionally supported by a copy of a warrant of arrest or detention issued by a judge or other competent authority of the Requesting State.

3. When the request for extradition relates to a person who has been convicted, it shall be additionally supported by:

a) a record of the conviction and sentence imposed, and a statement on the extent to which the sentence has not been carried out; and

b) if the person was convicted in her or his absence – the text of any laws describing any legal means to challenge the conviction and a judicial or other document, or a copy thereof, authorising the apprehension of the person.

4. To the extent permitted by the laws of the Requested State, extradition of a person may be granted pursuant to the provisions of this Treaty notwithstanding that the requirements of paragraph 1 of this Article have not been complied with, provided that the person sought consents to being extradited.

5. For the purposes of this Treaty, a document is authenticated if it purports to be signed or certified by an officer of the Requesting State and it purports to be sealed by an official seal of a Minister or a Ministry of the Requesting State.

6. A document that supports a request for extradition shall be admitted, if authenticated, in any extradition proceedings in the territory of the Requested State.

Article 8

ADDITIONAL INFORMATION

1. If the Requested State considers that the information furnished in support of a request for extradition is not sufficient in accordance with this Treaty to enable extradition to be granted, it may request that additional information be furnished by the Requesting State within such time as it specifies. In exceptional cases the Requested State, taking into account the circumstances outlined by the Requesting State, may extend the specified time limit.
2. If the person whose extradition is sought is in custody in relation to the offence for which the extradition is sought and the additional information furnished is not sufficient in accordance with this Treaty or is not received within the time specified, the person may be released from such custody. Such release would not preclude the resumption of extradition proceedings if the additional information is subsequently presented, or the making of a fresh request for extradition if required.
3. If the person is released from custody in accordance with paragraph 2 of this Article, the Requested State shall notify the Requesting State as soon as possible.

Article 9

PROVISIONAL ARREST FOR EXTRADITION

1. In case of urgency a Contracting State may apply through the facilities of International Criminal Police Organisation (INTERPOL), diplomatic channels, or directly between the Central Authorities for the provisional arrest of the person sought pending the presentation of the request for extradition. The application for the provisional arrest shall be presented in written form and may be transmitted by any means, including electronic means.

2. The application shall contain:

- a) a description of the person sought including, when possible, photographs and fingerprints and any other relevant information that may help to identify the person;
- b) information on the location and place of residence of the person, if known;
- c) a brief statement of the acts or omissions alleged to constitute each offence for which extradition is requested;
- d) a statement of each offence for which extradition is sought and describing the penalty which may be, or has been, imposed for each offence;
- e) a warrant of arrest or detention, or record of conviction, against the person sought;
- f) a statement that request for extradition for the person sought will follow; and
- g) a statement about the reasons for urgency.

3. On receipt of such an application the Requested State shall take the necessary steps to secure the arrest of the person sought. The Requesting State shall be notified as soon as possible of the result of its application, including the date and place of arrest if applicable.

4. A person arrested upon such an application may be released upon the expiration of 60 days from the date of that person's arrest if a request for extradition, supported by the documents specified in Article 7, has not been received by the Requested State.

5. If the person is released from custody the Requested State shall notify the Requesting State as soon as possible.

6. The release of a person pursuant to paragraph 4 of this Article shall not prevent the institution of proceedings with a view to extraditing the person sought if the request is subsequently received.

Article 10

CONFLICTING REQUESTS

1. Where requests are received from two or more States for the extradition of the same person, the Requested State shall determine to which of those States the person is to be extradited and shall notify those States of its decision.

2. In determining to which State a person is to be extradited, the Requested State shall have regard to all relevant circumstances, including:

a) if the requests relate to different offences - the relative seriousness of the offences;

- b) the time and place of commission of each offence;
- c) the dates of the receipt of the requests;
- d) the nationality of the person;
- e) the ordinary place of residence of the person; and
- f) the possibility of subsequent extradition to another State.

Article 11

NOTIFICATION OF DECISIONS

As soon as a decision on the request for extradition has been made, the Requested State shall communicate that decision to the Requesting State and give reasons for any complete or partial rejection of the request for extradition.

Article 12

POSTPONED OR TEMPORARY SURRENDER

1. The Requested State may postpone the surrender of a person in order to proceed against that person, or so that the person may serve a sentence, for an offence other than an offence constituted by an act or omission for which extradition is sought. In such case the Requested State shall advise the Requesting State accordingly.

2. When, in the opinion of the competent medical authority in the Requested State, the person whose extradition is sought cannot be transported from the Requested State to the Requesting State without serious danger to the person's life due to grave illness, the

surrender of the person shall be postponed until such time as the danger, in the opinion of the competent medical authority, has been sufficiently mitigated.

3. When the person is in custody or serving a sentence in the territory of the Requested State for an offence other than an offence constituted by an act or omission for which extradition is sought, the Requested State may temporarily surrender the person to the Requesting State to be proceeded against for an offence for which extradition is sought. The person so surrendered shall be kept in custody in the Requesting State and shall be returned to the Requested State after proceedings against the person have concluded, in accordance with written conditions to be mutually determined by the Contracting States.

Article 13

SURRENDER

1. Where extradition is granted, the Requested State shall surrender the person from a point of departure in its territory convenient to the Requesting State and shall, on request, notify that State of the length of time for which the person sought was detained with a view to surrender.

2. The Requesting State shall remove the person from the territory of the Requested State within the period specified by the Requested State. If the person is not removed within that period, the Requested State may release the person from custody and may refuse to extradite the person for the same offence.

3. If circumstances beyond its control prevent a Contracting State from surrendering or removing the person to be extradited it shall notify the other Contracting State. The two

Contracting States shall mutually decide upon a new date of surrender, and the provisions of paragraph 2 of this Article shall apply.

Article 14

OUTCOME OF CRIMINAL PROCEEDINGS

Upon request, the Requesting State shall inform the Requested State of the outcome of the criminal proceedings following the extradition.

Article 15

SURRENDER OF PROPERTY

1. To the extent permitted under the laws of the Requested State and subject to the rights of third parties, which shall be duly respected, all property found in the Requested State that has been acquired as a result of the offence or may be required as evidence shall, if the Requesting State so requests, be surrendered if extradition is granted.
2. Subject to paragraph 1 of this Article, the above-mentioned property may, if the Requesting State so requests, be surrendered to the Requesting State even if the extradition cannot be carried out.
3. Where the laws of the Requested State or the rights of third parties so require, any articles so surrendered shall be returned to the Requested State free of charge if that State so requests.

Article 16

RULE OF SPECIALITY

1. Subject to paragraph 3 of this Article, a person extradited under this Treaty shall not be detained or tried, or be subjected to any other restriction of his or her personal liberty, in the territory of the Requesting State for any offence committed before his or her surrender other than:

- a) an offence for which extradition was granted;
- b) any other extraditable offence of which the person could be convicted on the same facts, provided the offence is punishable by the same or lesser penalty for which the extradition was granted; or
- c) any other extraditable offence in respect of which the Requested State consents.

2. For the purposes of sub-paragraph 1(c) of this Article:

- a) the Requested State may require the documents mentioned in paragraph 1 of Article 7; and
- b) if there is a statement of the extradited person relating to the offence, this statement shall be submitted to the Requested State.

3. Paragraph 1 of this Article does not apply if the person has had an opportunity to leave the Requesting State and has not done so within 45 days of being released in respect of the offence for which that person was extradited, or if the person has voluntarily returned to the territory of the Requesting State after leaving it.

Article 17

EXTRADITION TO A THIRD STATE

1. Where a person has been surrendered to the Requesting State by the Requested State, the first-mentioned State shall not extradite that person to any third state for an offence committed before that person's surrender unless:

- a) the Requested State consents to that extradition;
- b) the person has had an opportunity to leave the territory of the Requesting State and has not done so within 45 days of being released in respect of the offence for which that person was surrendered by the Requested State; or
- c) the person has voluntarily returned to the territory of the Requesting State after leaving it.

2. Before consenting to extradition in accordance with sub-paragraph 1(a) of this Article, the Requested State may request the production of the documents mentioned in paragraph 1 of Article 7.

Article 18

TRANSIT

1. Where a person is to be extradited to a Contracting State from a third state through the territory of the other Contracting State, the Contracting State to which the person is to be extradited shall request the other Contracting State to permit the transit of that person through its territory. A request for transit may be made through the facilities of International Criminal Police Organisation (INTERPOL) or directly between the Central

Authorities. The request shall be presented in written form and transmitted by any means, including electronic means. Where air transport is to be used and there is no intention to land, a request for transit is not required

2. Upon receipt of such request, which shall contain information required by the Requested State, it shall deal with this request pursuant to procedures provided by its own laws.

3. Permission for the transit of a person shall, subject to the law of the Requested State, include permission for the person to be held in custody during transit.

4. In the event of an unscheduled landing, the State of transit may, at the request of the escorting officer, hold the person in custody for 96 hours pending receipt of the transit request to be made in accordance with this Article.

5. The Contracting State to which the person is being extradited shall, on request, reimburse the transit State for any expenses incurred by that State in connection with the transit.

Article 19

EXPENSES

1. The Requested State shall make all necessary arrangements for and meet the costs of any proceedings arising out of a request for extradition and shall otherwise represent the interests of the Requesting State.

2. The Requested State shall bear the expenses incurred in its territory in the arrest and detention of the person whose extradition is requested until that person is surrendered to the Requesting State.

3. The Requesting State shall bear the expenses incurred in conveying the person from the territory of the Requested State.

Article 20

RELATIONS WITH OTHER TREATIES

This Treaty shall not affect any rights or obligations of the Contracting States arising from other treaties to which they are both parties.

Article 21

CONSULTATIONS

The Central Authorities may consult each other in connection with the processing of individual cases and to maintain and improve procedures for the implementation of this Treaty.

Article 22

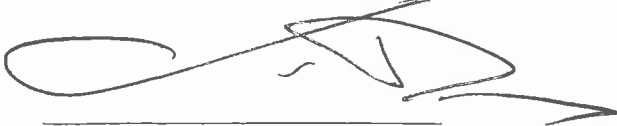
ENTRY INTO FORCE AND TERMINATION

1. This Treaty is subject to approval in accordance with the legal requirements of both Contracting States. Each Contracting State shall inform the other by diplomatic note that its legal requirements for the entry into force of this Treaty have been complied with. This Treaty shall enter into force on the first day of the third month following the date of the receipt of the later note.
2. This Treaty applies only to requests received after its entry into force, and will apply even if the relevant acts or omissions occurred before the entry into force of this Treaty.
3. Either Contracting State may terminate this Treaty at any time by diplomatic note to the other State. Termination shall take effect six months after the date on which the note is received. Requests submitted before the termination and still pending at the time when the termination takes effect shall be executed under this Treaty.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Treaty.

Done in duplicate at CANBERRA on the SEVENTEENTH day
of FEBRUARY Two Thousand TWENTY TWO, each in
the Czech and English languages, both texts being equally authentic.

FOR THE CZECH REPUBLIC



FOR AUSTRALIA

